

SENSUL ȘI ROLUL JURIDIC AL DOCUMENTELOR INTERNAȚIONALE: CONVENȚII, RECOMANDĂRI, REZOLUȚII ȘI CARTE

Fără a avea pretenția unei explicații juridice foarte detaliate, este necesar să plecăm de la înțelegerea sensului și rolului juridic al documentelor internaționale care privesc domeniul protecției monumentelor și ansamblurilor istorice.

Termenii de *Convenție*, *recomandare*, *rezoluție*, *cartă*, deși par la prima vedere exprimări sinonime ale hotărârii unui for într-o anumită problemă, sunt în realitate puternic diferențiați. Diferența stă atât în felul în care iau naștere, cât și prin efectele pe care le au documentele purtând aceste denumiri (în funcție de forul emitent și procedeele de consacrare a hotărârii).

Convențiile (ONU sau ale Consiliului Europei) sunt documente juridice ale acestor organizații internaționale în care sunt reprezentate statele membre, prin delegați ai puterii legislative și executive. Adunarea Generală ONU sau Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei adoptă *Convențiile* cu majoritate de voturi (2/3 în cazul Adunării Generale ONU).

Convențiile, o dată ratificate, obligă statele membre să ia toate măsurile legislative și administrative astfel încât, în conformitate cu practica constituțională din

fiecare stat, obiectivele convenției să fie puse în practică.

Recomandările ONU (sau ale Consiliului Europei) sunt documente ale Adunării Generale (sau ale Adunării Parlamentare a Consiliului Europei), adoptate de către acestea cu majoritate simplă și nu sunt supuse regimului ratificării. *Recomandările* nu creează obligații directe, ci sunt menite să ghideze activitatea legislativă și administrativă a statelor în vederea realizării obiectivelor acestora¹.

Rezoluțiile reprezintă „moțiuni adoptate de către o adunare deliberantă, ce constituie fie un simplu deziderat, fie o dispoziție, o reglementare internă”². *Rezoluțiile* sunt adoptate prin procedura și cu majoritatea stabilită de forul care le emite.

Cartele sunt rezoluții adoptate prin consens de către forul care le emite. De aceea, o *cartă* cuprinde numărul maxim de prevederi asupra cărora pot conveni fără rezerve mai mulți reprezentanți, specialiști, experți etc.

Lector arh. **SERGIU NISTOR**

¹ Art. IV, par. 4 al Constituției O.N.U.: „fiece stat trebuie să supună autorităților sale competente recomandările și convențiile [chiar dacă statul în cauză a votat sau nu, a ratificat sau nu documentele] în termen de un an de la adoptarea acestora de către Adunarea Generală”.

² Cap. VI, art. 16, (Norme de procedură): „Statele membre transmit Adunării Generale rapoarte speciale asupra felului în care acționează pentru a da viață conținutului convențiilor și recomandărilor”.

³ *Petit Larousse Illustré*, p. 889, Librairie Larousse, Paris, 1975.